

Correctionele rechtbank Brugge, 9 februari 2016, 14de kamer

Notitienummer parket BG37.L1.27278-14-VM

IN DE ZAAK, amtsshalve vervolgd door het Openbaar Ministerie,
bij wie zich voegden als burgerlijke partijen ter zitting van 12.01.2016:

1. F. M. J. M., woonstkeuze doende te (...);
met een vordering zoals gesteld in de nota neergelegd ter zitting van 12.01.2016,
gericht tegen de beklaagde;
vertegenwoordigd door meester M. S., advocaat te Zedelgem;
2. P. I., woonstkeuze doende te (...);
met een vordering zoals gesteld in de nota neergelegd ter zitting van 12.01.2016,
gericht tegen de beklaagde;
vertegenwoordigd door meester M. S., advocaat te Zedelgem;

tegen:

B. A. N., geboren te Napels (Italië) op (...), van Tunesische en Italiaanse nationaliteit,
zonder gekend beroep, ingeschreven te (...), thans ter zake aangehouden en
opgesloten in het Penitentiair Complex Brugge. zoals meegedeeld op de zitting van
12.01.2016, thans wonende te (...);
bijgestaan door meester D. F., advocaat te Brugge;

Beklaagd van:

A. te Brugge en bij samenhang elders in het Rijk, in de periode van 1 november 2014 tot
en met 17 december 2014
bij inbreuk op de artikelen 433quinquies §1, lid 1 en 433septies, 2^e, 3^e en 6^e van het
Strafwetboek, ten aanzien van J. M. F. M. en I. P., het misdrijf mensenhandel te hebben
gepleegd, zijnde de werving, het vervoer, de overbrenging, de huisvesting, de opvang van een
persoon, het nemen of de overdracht van de controle over hem met als doel de uitbuiting van
prostitutie of andere vormen van seksuele uitbuiting, met de omstandigheden dat het misdrijf
werd gepleegd door misbruik te maken van de kwetsbare toestand waarin een persoon
verkeert ten gevolge van zijn onwettige of precaire administratieve toestand, zijn precaire
sociale toestand, zijn leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of een
geestelijk gebrek of onvolwaardigheid, zodanig dat de betrokken persoon in feite geen andere
echte en aanvaardbare keuze heeft dan zich te laten misbruiken; dat het is gepleegd door direct
of indirect gebruik te maken van listige kunstgrepen, geweld, bedreigingen of enige vorm van
dwang en dat van de betrokken activiteit een gewoonte wordt gemaakt;

B. te Brugge en bij samenhang elders in het Rijk, in de periode van 1 november 2014 tot en met 17 december 2014

bij inbreuk op de artikelen 380 §1, 1^e en §3, 1^e en 2^e van het Strafwetboek, ten einde eens anders driften te voldoen, een meerderjarige, meer bepaald J. M. F. M. en I. P., zelfs met zijn toestemming, aangeworven, meegenomen, weggebracht of bij zich gehouden te hebben met het oog op het plegen van ontucht of prostitutie, met de omstandigheden dat hij direct of indirect gebruik gemaakt heeft van listige kunstgrepen, geweld, bedreigingen of enige andere vorm van dwang en dat hij misbruik gemaakt heeft van de kwetsbare toestand waarin een persoon verkeert ten gevolge van zijn onwettige of precaire administratieve toestand, zijn leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of geestelijk gebrek of onwaardigheid;

C. te Brugge en bij samenhang elders in het Rijk, in de periode van 15 februari 2014 tot en met 8 juli 2014

bij inbreuk op art. 504quater van het Strafwetboek, met bedrieglijk opzet beoogd te hebben een onrechtmatig economisch voordeel voor zichzelf of voor een ander te verwerven, door gegevens die worden opgeslagen, verwerkt of overgedragen door middel van een informaticasysteem, in een informaticasysteem in te voeren, te wijzigen, te wissen of met enig ander technologisch middel de normale aanwending van gegevens in een informaticasysteem te veranderen, namelijk door de gegevens van heimelijk gefotografeerde kredietkaarten gebruikt te hebben om online aankopen te doen, meer bepaald:

1. op 15 februari 2014
de boeking van hotelkamers ter waarde van 412 GBP, met de kredietkaartgegevens van W.R. C. W., ten nadele van W.R. C. W., A. W. en de b.v.b.a. T.;
2. op 20 maart 2014
de boeking van hotelkamers ter waarde van 880 EUR, met de kredietkaartgegevens van M. V., ten nadele van M. V., A. W. en de b.v.b.a. T.;
3. op 2 april 2014
de boeking van hotelkamers ter waarde van 332 EUR, met de kredietkaartgegevens van K. B., ten nadele van K. B., A. W. en de b.v.b.a. T.;
4. op 5 en 8 april 2014
de boeking van hotelkamers ter waarde van 223 EUR, met de kredietkaartgegevens van M. A., ten nadele van M. A., A. W. en de b.v.b.a. T.;
5. op 11 april 2014
de boeking van hotelkamers ter waarde van 316 EUR, met de kredietkaartgegevens van P. R., ten nadele van P. R., A. W. en de b.v.b.a. T.;
6. op 14 en 19 april 2014
de boeking van hotelkamers ter waarde van 213 EUR, met de kredietkaartgegevens van G. D., ten nadele van G. D., A. W. en de b.v.b.a. T.;
7. op 19.22 en 23 april 2014
de boeking van hotelkamers ter waarde van 856 EUR, met de kredietkaartgegevens van B. D., ten nadele van B. D., A. W. en de b.v.b.a. T.;
8. op 28 april. 17 mei. 1 en 8 juni 2014
de boeking van hotelkamers ter waarde van 2.205 EUR, met de kredietkaartgegevens van K. B., ten nadele van K. B., A. W. en de b.v.b.a. T.;
9. op 2 en 5 mei 2014

- de boeking van hotelkamers ter waarde van 195 EUR, met de kredietkaartgegevens van I. H. , ten nadele van I. H., A. W. en de b.v.b.a. T.;
10. op 13 mei 2014
de boeking van hotelkamers ter waarde van 1.288 EUR, met de kredietkaartgegevens van A. P., ten nadele van A. P., A. W. en de b.v.b.a. T.;
 11. op 1 en 8 juni 2014
de boeking van hotelkamers ter waarde van 988 EUR, met de kredietkaartgegevens van A. M., ten nadele van A. M., A. W. en de b.v.b.a. T.;
 12. op 10, 11, 12, 22, 25 en 30 juni en 8 juli 2014
de boeking van hotelkamers ter waarde van 2.711 EUR, met de kredietkaartgegevens van C. M., ten nadele van C. M., A. W. en de b.v.b.a. T.;
 13. op 16 en 24 juni 2014
de aankoop van contactlenzen ter waarde van 195 EUR, met de kredietkaartgegevens van J. G., ten nadele van J. G., A. W. en D.;
 14. op 21 juni en 5 juli 2014
de boeking van hotelkamers ter waarde van 1.212 EUR, met de kredietkaartgegevens van H. L., ten nadele van H. L., A. W. en de b.v.b.a. T. (*cfr. pv 2985/15 in kaft 2, map 8*);
 15. op 15, 16, 17, 18, 20 en 28 augustus 2014
de aankoop van verscheidene goederen en diensten, ter waarde van 3.984,29 EUR, met de kredietkaartgegevens van E. O., ten nadele van E. O., A. W., L., S., de b.v.b.a. T., de firma C., B. n.v., M., I., E. en D. (BG20.98.37/15 - map 9 in kaft 1);
 16. op 12.13.14 en 17 oktober 2014
de aankoop van verscheidene goederen en diensten, ter waarde van 1.829,02 EUR, met de kredietkaartgegevens van K. L., ten nadele van K. L., A. W., L., de b.v.b.a. T., G., L A., R., G., B., G., P. en G. (BG20.98.55/15 - map 12 in kaft 1);
 17. op 17 augustus 2015
de aankoop van voedingssupplementen, ter waarde van 246,77 EUR, met de kredietkaartgegevens van P. V., ten nadele van P. V., A. W. en de Franse vennootschap S. (als gesubrogeerde in de rechten) (*cfr. map 23 in kaft 2 + pv 9512/15 in kaft 2, map 15*);

D. te Brugge en bij samenhang elders in het Rijk, in de periode van 15 februari 2014 tot en met 17 december 2014

bij inbreuk op de artikelen 193, 196 lid 1 en 2 en 214 van het Strafwetboek, met bedrieglijk opzet of met het oogmerk om te schaden, in handels- of bankgeschriften of in private geschriften valsheid te hebben gepleegd door valse handtekeningen, namelijk door hoteldocumenten valselijk te ondertekenen, meer bepaald door herhaaldelijk facturen van de b.v.b.a. T. met een valse handtekening te ondertekenen;

E. te Brugge en bij samenhang elders in het Rijk, in de periode van 15 februari 2014 tot en met 17 december 2014

bij inbreuk op art. 231 van het Strafwetboek, herhaaldelijk in het openbaar een naam te hebben aangenomen die hem niet toekomt, namelijk de onderscheiden aliases opgenomen in de tenlasteleggingen C.1 tot en met C.17 waaronder boekingen werden verricht bij hotels van de b.v.b.a. T.;

BIJZONDERE VERBEURDVERKLARING

Tevens gedagvaard teneinde zich overeenkomstig de artikelen 42,3" en 43bis van het Strafwetboek te horen veroordelen tot de bijzondere verbeurdverklaring van een bedrag van 18.258,82 euro, zijnde de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit de misdrijven Cl tot en met C17 zijn verkregen.

Gelet op het bedrag van 405 euro, in beslag genomen bij de beklaagde en gestort op de rekening van het COIV.

Gezien de beschikking van de raadkamer te Brugge van 11 december 2015, waarbij verzachtende omstandigheden werden aangenomen voor de feiten onder de tenlasteleggingen A, B en D en waarbij de in verdenking gestelde naar de correctionele rechtbank werd verwezen.

Gelet op de dagvaarding aan de beklaagde betekend. Gezien de stukken van de bundel. Gelet op de vorderingen van de burgerlijke partijen. Gehoord het openbaar ministerie in zijn vordering.

Gehoord de beklaagde in zijn antwoorden en verdediging, daartoe bijgestaan door zijn raadsman.

De behandeling en de debatten van de zaak hadden plaats in openbare terechtzitting. De dagvaarding dient te worden verbeterd als volgt:

Bij de tenlastelegging C9 moet het bedrag van 195 euro worden verbeterd en vervangen door het bedrag van 783 euro.

Het betreft de verbetering van een louter materiële vergissing.

BEOORDELING

I. OP STRAFGEBIED

1. Relevante feitelijke gegevens

1.1.

Op 17 december 2014 omstreeks 12.00 uur werden de lokale politiediensten in kennis gesteld door P. G., zijnde de uitbaatster van het hotel B., gelegen te (...), dat er een 4-tal personen in het hotel aanwezig waren, die ervan verdacht werden te hebben betaald met een gestolen bankkaart. Bij de aankomst van de politiediensten deelde P. G. mee dat een 4-tal verdachten de voorbije week met een gestolen bankkaart een aantal hotelkamers hadden geboekt voor een 8-tal dagen. De boeking met gestolen bankkaarten maakte volgens P. G. deel uit van een groter geheel, nu de hotelketen waarvan haar hotel deel uitmaakt, reeds voor 50.000 euro was opgelicht, waarvoor reeds een onderzoek liep bij de Federale gerechtelijke politie Brugge. Ze deelde mee dat de vier personen op 16 december 2014 waren toegekomen in het hotel en hun kamer bijna niet verlieten. Daarnaast vertelde ze dat er de dag voordien een 6-tal mannen zich bij de receptie hadden aangemeld ten einde navraag te doen naar de verdachten. P. G. wist nog te vertellen dat "de diensten van de verdachten" 250 euro zouden kosten.

In de kamer 255 van het hotel werden J. M. F. M. en I. P. aangetroffen. In de kamer 257 werd B. A. N. (beklaagde) aangetroffen. Er werd vervolgens overgegaan tot een huiszoeking met toestemming in beide kamers. Bij deze huiszoeking werd vastgesteld dat beide kamers er wanordelijk bijlagen en bezaaid lagen met verschillende vrouwenspullen en make-up allerhande. In de kamer 255 werd ook het Russische paspoort van I. P. aangetroffen. Een vierde verdachte waarvan sprake was in de melding, werd niet aangetroffen.

1.2.

In zijn eerste verhoor afgelegd bij de politiediensten op 17 december 2014 verklaarde J. M. F. M. dat hij van Brazilië afkomstig is en sedert 3 jaar illegaal in België verblijft. Hij verklaarde dat hij sedert twee maanden samen met I. P. voor "zijn baas", zijnde beklagde werkte. "De baas" regelde de hotels waarin zij verbleven. In zijn opdracht moesten ze seks of massages geven aan de klanten, waarbij zij telkens de helft van hun inkomsten aan beklagde moesten afgeven. In opdracht van zijn baas moest hij alles doen voor de klanten, zelfs drugs nemen. Daarnaast verklaarde hij dat beklagde al zijn identiteitsdocumenten, geld en computer bij zich hield als drukkingsmiddel. Ze werden ook steeds door beklagde opgesloten in hun hotelkamer waar zij ter beschikking moesten staan van verschillende klanten en enkel met toestemming van beklagde naar buiten mochten komen. Hij verklaarde verder dat beklagde hem en zijn vriend I. P. volledig in zijn macht had. Beklaagde dreigde er vaak mee hen aan te geven als illegalen bij de politie (zie strafdossier, kaft 1, map 2, stukken 1-10).

I. P. legde eveneens op 17 december 2014 een verklaring af bij de politiediensten, doch bevestigde aanvankelijk de verklaring van zijn vriend J. M. F. M. niet. Hij verklaarde dat hij van Russische nationaliteit was en sedert 17 augustus 2014 in België verbleef. Hij stelde dat hij sinds eind augustus 2014 zich vrijwillig prostitueert, en dat hij niet in opdracht van een derde werkt. De inkomsten uit de prostitutie wendde hij aan om te kunnen voorzien in zijn levensonderhoud en om de kosten van zijn advocaat, die zijn verblijfsdocumenten regelt, te betalen. Hij had er geen weet van of zijn vriend J. M. zich ook prostitueerde. Verder verklaarde hij dat beklagde een vriend was van J. M., maar kon niet zeggen of deze zich ook prostitueerde (zie strafdossier, kaft 1, map 2, stukken 19-22).

Na te zijn ingelicht over het statuut van het slachtoffer van mensenhandel en de gevolgen die hieraan gekoppeld zijn, werd I. P. op 18 december 2014 voor de tweede maal verhoord door de politiediensten, waarbij hij zijn eerste verklaring volledig wijzigde. Bij zijn tweede verhoor bevestigde I. P. de verklaring van zijn vriend J. M. F. M.. Hij stelde alles te willen vertellen met betrekking tot beklagde, "zijn baas". Hij verklaarde dat hij beklagde heeft leren kennen in de loop van de maand oktober 2014. In opdracht van beklagde {die ook de afspraken maakte met de klanten} ontving hij klanten in verschillende hotels, waarbij hij de helft van zijn inkomsten aan beklagde moest afgeven. Het was beklagde die de hotels regelde en betaalde. Ze moesten van beklagde steeds op hun hotelkamer blijven om te wachten op klanten. Wanneer zij wel naar buiten gingen, stond beklagde hen op te wachten en verplichtte hen om terug te keren (zie strafdossier, kaft 1, map 7, stukken 13-15).

2. De tenlasteleggingen

2.1. De tenlastelegging A

2.1.1.

De beklaagde wordt vervolgd onder de tenlastelegging A voor het misdrijf menshandel met als doel de uitbuiting van prostitutie of andere vormen van seksuele uitbuiting en met de verzwarende omstandigheden dat misbruik werd gemaakt van de bijzondere kwetsbare positie van de slachtoffers, dat het gepleegd is door direct of indirect gebruik te maken van listige kunstgrepen, geweld, bedreigingen of enige andere vorm van dwang en dat van de betrokken activiteit een gewoonte werd gemaakt.

Op de zitting van 12 januari 2016 betwistte de beklaagde de tenlastelegging A.

Het misdrijf van mensenhandel omschreven in artikel 433quinquies Sw. bestaat in de werving, het vervoer, de overbrenging, de huisvesting, de opvang van een persoon, het nemen of de overdracht van de controle over hem (materieel element) met het oog op volgende doelstellingen (moreel element):

de uitbuiting van prostitutie of andere vormen van seksuele uitbuiting (artikel 433quinquies, 1° Sw.),

de uitbuiting van bedelarij (artikel 433quinquies, 2° Sw),

het verrichten van werk of het verlenen van diensten, in omstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid (artikel 433quinquies, 3° Sw),

het wegnemen van organen in strijd met de wet van 13 juni 1998 en met de wet van 19 december 2008 (artikel 433quinquies, 4° Sw),

of om deze persoon tegen zijn wil een misdaad of een wanbedrijf te doen plegen (artikel 433quinquies, 5° Sw)

(zie nuttig: A. DE NAUW, *Inleiding tot het bijzonder strafrecht*, Kluwer, Mechelen, 2010, p.251-252).

2.1.2.

De rechtbank dient eerst na te gaan of de materiële constitutieve bestanddelen van het misdrijf van de menshandel *in casu* voltrokken zijn, alvorens uiteraard te onderzoeken of het bijzonder opzet als omschreven in artikel 433 quinquies, eerste lid, 1° tot 5° Sw. en of er bijkomend verzwarende omstandigheden zoals omschreven in de artikelen 433septies 2°, 3° en 6° aanwezig zijn. Daarnaast wil de rechtbank opmerken dat er een duidelijk onderscheid moet worden gemaakt tussen enerzijds het misdrijf van de mensenhandel met het oog op de seksuele uitbuiting (artikel 433quinquies) en het misdrijf van artikel 380, §1, 1° Sw. (aanwerven, meenemen, wegbrengen of bij zich houden van meerderjarige personen, zelfs met hun toestemming, met het oog op het plegen van ontucht of prostitutie, teneinde eens anders driften te voldoen).

Op basis van het strafdossier en de behandeling van de zaak ter terechtzitting is de rechtbank van oordeel dat de werving, het vervoer, de overbrenging, de huisvesting en de opvang van de betrokken personen door de beklaagde met als doel om deze personen in het kader van prostitutie uit te buiten, niet afdoende bewezen is. Uit de verklaringen van J. M. F. M. en I. P. is gebleken dat dat zij reeds in België verbleven alvorens zij met eerste beklaagde in contact kwamen. J. M. verbleef sedert 3 jaar illegaal in België. I. P. verbleef sedert 17 augustus 2014 illegaal in België. Beide personen zaten reeds in het prostitutiemilieu alvorens zij beklaagde leerden kennen in de loop van de maand oktober 2014. Het is duidelijk dat beklaagde de betrokken personen niet heeft laten overkomen uit hun respectievelijk herkomstland om hen

uiteindelijk in de prostitutie te brengen. Het staat ook niet afdoende vast dat J. M. F. M. en I. P. wat betreft hun huisvesting en opvang volledig afhankelijk waren van de beklaagde. Er kan hierbij verwezen worden naar de verklaring van P. G., zijnde de beheerder van het hotel B., die stelde dat J. M. F. M. al zeker 6 maanden in haar hotel op bezoek kwam, vaak vergezeld van I. P.. Verder verklaarde zij dat zij beklaagde slechts twee keer in hun gezelschap heeft gezien (zie strafdossier, kaft 1, map 7, stuk 30).

Ook het feit dat beklaagde "controle" had over de betrokken personen, zoals zij in hun verklaring aangaven (meer bepaald het gegeven dat zij geen vrijheid hadden nu ze werden opgesloten in hun hotelkamer door beklaagde, het feit dat beklaagde hun persoonlijke goederen zoals identiteitsdocumenten, gsm, computer bij zich hield), wordt door geen enkel objectief bewijselement in het strafdossier bevestigd. Er kan hierbij verwezen worden naar volgende elementen in het strafdossier, die het tegendeel bewijzen:

het gegeven dat J. M. F. M. en I. P. na aankloppen van de politiediensten op hun kamer 255 van het hotel B. op 17 december 2015 zelf de deur opdeden en in het bezit waren van de sleutel van hun hotelkamer (zie strafdossier, kaft 1, map 1, stuk 3),

de resultaten van de huiszoeking in de kamer 255 van het hotel B. waar J. M. F. M. en I. P. op 17 december 2014 verbleven, waarbij hun gsm-toestellen, de portefeuille van I. P. met daarin 6 biljetten van 60 euro, twee visakaarten en twee masterkaarten op naam van I. P. en het Russische paspoort van I. P. werden aangetroffen en de resultaten van de huiszoeking in de kamer 257 waar beklaagde verbleef en enkel zijn persoonlijke goederen werden aangetroffen (zie strafdossier, kaft 1, map 1, stukken 4-5),

het aantreffen van het Braziliaans paspoort op naam van J. M. F. M. in zijn jas en zijn verklaring hieromtrent dat hij zijn paspoort aan beklaagde had gevraagd om naar de Lidl in Brugge te gaan, niet ver van het hotel gelegen omdat hij had gehoord dat er veel controles waren in Brugge (zie strafdossier, kaft 2, map 8, stuk 13 en 56),

het aantreffen van een zwart schriftje toebehorend aan J. M. F. M. met daarin een tekening met de vermelding "*I. my life. N. best friends. Famyli perfect*". Met "N." wordt beklaagde bedoeld (zie strafdossier, kaft 2, map 8, stuk 57),

de verklaring van P. G., zijnde de beheerder van het hotel B., afgelegd op 20 december 2014 waaruit blijkt dat beklaagde niet steeds in het gezelschap vertoefde van J. M. F. M. en I. P. alsook dat zij alle drie vrij vriendschappelijk met elkaar omgingen (zie strafdossier, kaft 1, map 7, stuk 33 en 36),

de verklaring van I. P. afgelegd op 18 december 2014, die stelde dat beklaagde nooit zijn identiteitsdocumenten in zijn bezit heeft gehad en hem nooit onder druk heeft gezet om bij hem te blijven (zie strafdossier, kaft 1, map 7, stuk 14).

Gelet op voorgaande elementen, is het niet afdoende bewezen dat beklaagde zich schuldig maakte aan mensenhandel. Ter zake dient beklaagde te worden vrijgesproken voor de tenlastelegging A en ontslagen te worden van elke verdere rechtsvervolgning.

2.2. De tenlastelegging B

2.2.1.

De beklaagde wordt onder de tenlastelegging B vervolgd wegens het aanwerven, meenemen, wegbrengen of bij zich houden van een meerderjarige, meer bepaald J. M. F. M. en I. P., zelfs

met hun toestemming, met het oog op het plegen van ontucht of prostitutie ten einde eens anders driften te voldoen, met de verzwarende omstandigheid dat direct of indirect gebruik werd gemaakt van listige kunstgrepen, geweld, bedreigingen of enige andere vorm van dwang en dat misbruik werd gemaakt van de bijzondere kwetsbare toestand waarin het slachtoffer verkeert ten gevolge van zijn onwettige of precaire administratieve toestand, zijn leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijke of geestelijk gebrek of onwaardigheid.

Op de zitting van 12 januari 2016 betwistte de beklaagde de tenlastelegging B.

Het misdrijf van artikel 380 §1, 1° Sw. vereist de vereniging van volgende constitutieve bestanddelen, zijnde:

het aanwerven, meenemen, wegbrengen of bij zich houden van een meerderjarige met het oog op het plegen van ontucht of prostitutie;

het bijzonder opzet om aan driften van een ander te voldoen.

Het is irrelevant of dit al of niet met toestemming van de meerderjarige gebeurt. De drie begrippen van "net *aanwerven, meenemen en wegbrengen*" slaan op de toestanden waarbij een persoon aan een ander, ongeacht of deze ermee instemt of niet, de mogelijkheid biedt om hetzij zich vrijwillig over te geven aan prostitutie of ontucht, hetzij deze handelingen gedwongen te ondergaan. Met het "*bij zich houden*" wordt bedoeld het verschaffen van onderdak aan een persoon, zodat deze zich kan overgeven aan ontucht of prostitutie (zie nuttig: I. DELBROUCK, "Bederf van de jeugd en prostitutie" in X., *Postal Memorialis. Lexicon strafrecht, strafvordering en bijzondere wetten*, Kluwer, Mechelen, 2013, losbl., B25/01-B25/35, 7-9).

Daarnaast worden in artikel 380 §3 een aantal verzwarende omstandigheden bepaald, die leiden tot een strafverhoging, meer bepaald:

het direct of indirect gebruiken van listige kunstgrepen, geweld, bedreigingen of enige andere vorm van dwang. Deze verzwarende omstandigheid houdt in dat de dader bij de betrokkene de normale wilsuiting en het bewust kiezen heeft uitgesloten. Zonder de aanwending van deze technieken zou de betrokkene niet tot het stellen van de handelingen (ontucht of prostitutie) overgegaan zijn,

het misbruik maken van de kwetsbare toestand waarin een persoon verkeert ten gevolge van zijn onwettige (bijvoorbeeld geen paspoort of geen visum) of precaire administratieve toestand (bijvoorbeeld tijdelijke verblijfsvergunning), zijn leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijke of geestelijk gebrek of onvolwaardigheid

(zie nuttig: I. DELBROUCK, "Bederf van de jeugd en prostitutie" in X., *Postal Memorialis. Lexicon strafrecht, strafvordering en bijzondere wetten*, Kluwer, Mechelen, 2013, losbl., B25/01-B25/35, 9-10 en A. DE NAUW, *Inleiding tot het bijzonder strafrecht*, Kluwer, Mechelen, 2010, p.167-168).

2.2.3.

Op basis van de gegevens van de strafinformatie en de behandeling van de zaak ter terechtzitting komt de tenlastelegging B ten genoegen van recht bewezen voor in hoofde van de beklaagde. Uit het gerechtelijk onderzoek is gebleken dat beklaagde de hotels, waar de betrokken personen hun klanten ontvingen, boekte met gestolen bankkaarten (zie tenlasteleggingen C1 tot en met C17). Beklaagde stond ook in voor het plaatsen van advertenties op verschillende websites (o.a. (...)). De verklaringen van J. M. F. M. en I. P. dat zij in de prostitutie werkte in opdracht van beklaagde wordt bevestigd door het

telefonie-onderzoek. Er kan hierbij verwezen worden naar de resultaten van de uitlezing van het gsm-toestel van beklaagde waarin onder meer volgende berichten werden aangetroffen: *"Kom voor mij werken en ik betaal je advertenties, hotels, enz", "maar nu werk ik niet meer als escort maar escorts werken voor mij", "neen ik doe de escorts werken"* (zie strafdossier, kaft 1, map 6, stukken 599,605 en 606). Verder werden in het gsm-toestel van beklaagde sms-berichten aangetroffen verstuurd naar het nummer (...) (het gsm-toestel met vermelding L. waaraan dit oproepnummer was gekoppeld en dat werd aangetroffen bij de huiszoeking op 17 december 2015 in het hotel B. in Brugge in de kamer 255; verder onderzoek heeft uitgewezen dat L. de werknaam betrof van J. M. F. M. en dat dit zijn gsm-toestel betrof) waarin het volgende stond vermeld: *"Als je klaar bent, neem de trein, ga naar Brussel let op, laat geen enkele klant vertrekken zonder te betalen"* (zie strafdossier, kaft 1, map 6, stuk 609). Het feit dat zowel J. M. F. M. en I. P. al voor dat zij in contact kwamen met beklaagde, reeds in het prostitutiemilieu vertoefden, is irrelevant bij de beoordeling van de tenlastelegging B, nu artikel 380 §1, 1° Sw. bepaalt dat zelf met de toestemming van de meerderjarige, het misdrijf voltrokken is.

Dit laatste gegeven speelt wel een rol bij de beoordeling van de verzwarende omstandigheid dat beklaagde direct of indirect misbruik heeft gemaakt van listige kunstgrepen, geweld, bedreigingen of enig andere vorm van dwang. Zoals hoger reeds werd aangehaald, impliceert deze verzwarende omstandigheid dat zonder de aanwending van deze technieken de betrokkene niet zou zijn overgegaan tot het stellen van de handelingen van ontucht of prostitutie. Het strafdossier heeft genoegzaam aangetoond dat beide betrokken personen ook zonder toedoen van beklaagde in het prostitutiemilieu vertoefden. Daarnaast zijn er geen objectieve bewijselementen die aantonen dat beklaagde ten einde de betrokken personen aan te werven in het kader van prostitutie gebruik heeft gemaakt van listige kunstgrepen, geweld, bedreigingen of enige andere vorm van dwang. Er kan hierbij verwezen worden naar de verklaring van I. P. die stelde dat beklaagde hem nooit onder druk heeft gezet om bij hem te blijven (zie strafdossier, kaft 1, map 7, stuk 14). Bijgevolg is de verzwarende omstandigheid dat beklaagde direct of indirect misbruik heeft gemaakt van listige kunstgrepen, geweld, bedreigingen of enig andere vorm van dwang niet afdoende bewezen in hoofde van de beklaagde, minstens bestaat ter zake twijfel, zodat beklaagde uit dien hoofde moet worden vrijgesproken.

Anderzijds staat de verzwarende omstandigheid dat beklaagde misbruik maakte van de kwetsbare toestand waarin de betrokken personen zich bevonden, nu zij beiden illegaal in het land verbleven, op basis van het strafdossier wel afdoende vast. Beklaagde was er wel degelijk van op de hoogte dat beide betrokkenen illegaal in het land verbleven. Bijgevolg acht de rechtbank deze verzwarende omstandigheid wel bewezen.

Gelet op voorgaande elementen, is de tenlastelegging B met uitzondering van de verzwarende omstandigheid dat direct of indirect gebruik werd gemaakt van listige kunstgrepen, geweld, bedreigingen of enige andere vorm van dwang, ten genoegen van recht bewezen in hoofde van de beklaagde.

2.3. Tenlastelegging C1 tot en met C17

De beklaagde wordt onder de tenlastelegging C1 tot en met C17 vervolgd voor feiten van informaticafraude.

Op basis van de gegevens van de strafinformatie en de behandeling van de zaak ter terechtzitting zijn de tenlasteleggingen C5, C6, C7, C9, CIO, C12, C13, C14, C15, C16 en C17 ten genoegen van recht bewezen in hoofde van de beklaagde. Er kan hierbij verwezen worden naar volgende elementen in het strafdossier:

de klacht neergelegd door O. E. bij de politiediensten op 16 september 2014 waarbij hij verklaarde dat hij op de rekeninguittreksels van zijn visa-kaart bij BNP PARIBAS Fortis had vastgesteld dat er verschillende verrichtingen waren gebeurd zonder dat hij deze had gedaan of hiervoor zijn toestemming had gegeven; de navolgende informatie die werd verkregen door de politiediensten uit de navraag bij de bedrijven die betalingen hadden ontvangen via de kaart van O. E., waaruit bleek dat de boekingen/bestellingen gekoppeld waren aan oproepnummers en e-mailadressen gelinkt aan beklaagde (zie strafdossier, kaft 1, map 9),

de klacht neergelegd door K. L. bij de politiediensten op 20 oktober 2014 waarbij hij verklaarde dat hij op 11 oktober 2014 een date had gehad met een zekere "N." en dat sedert deze date meerdere geldbedragen van zijn rekening zijn gegaan door gebruik van zijn kredietkaart buiten zijn weten om (zie strafdossier, kaft 1, map 12, stukken 6-7),

de klacht neergelegd door B. D. bij de politiediensten op 20 maart 2015 waarbij hij verklaarde dat hij op 17 april 2014 een date had gehad met een zekere "N." die hij via G. had leren kennen. Na deze date bleek dat er met zijn kredietkaart betalingen waren verricht voor de boeking van hotelkamers buiten zijn weten om (zie strafdossier, kaft 2, map 8, stukken 123-160),

de klacht neergelegd door I. H. bij de politiediensten op 21 mei 2014 waarbij hij verklaarde dat hij na nazicht van zijn rekeninguittreksels van zijn visakaart en American Express kaart had vastgesteld dat er aantal betalingen waren gebeurd waarvan hij niet op de hoogte. Hij had een vermoeden naar de verdachte nu hij op 30 april 2014 naar een verjaardagsfeestje van zijn vriend E. L. was geweest waarbij één van de aanwezige personen gebruik maakte van het gsm-nummer (...) (dat volgens een andere persoon werd gebruikt door beklaagde; de verdere onderzoekshandelingen waaruit blijkt dat de reservaties die gebeurde met de kredietkaarten van I. H. op naam stonden van de beklaagde (zie strafdossier, kaft 2, map 8, stukken 166,169 en 170),

de resultaten van de huiszoeking op 5 oktober 2015 uitgevoerd in de verblijfplaats van beklaagde, zijnde het appartement gelegen te (...), waarbij verschillende teksten werd aangetroffen zoals een tekst met een aantal aandachtspunten waarop men moet letten bij het plegen van informaticafraude en een tekst over "hoe men kan leren om andere mensen te manipuleren" (zie strafdossier, kaft 2, map 8, stuk 406),

het verder onderzoek met betrekking tot de aangetekende zendingen op naam van P. V. die op 5 oktober 2015 werden aangetroffen in het appartement van beklaagde waaruit bleek dat beklaagde met de kredietkaart van P. V. verschillende voedingssupplementen had aangekocht bij de firma N. (zie strafdossier, kaft 2, map 8, stuk 457),

de eigen verklaringen van de beklaagde afgelegd bij de politiediensten op 19 november 2015 waarin hij gedeeltelijke bekentenissen aflegde met betrekking tot de feiten van informaticafraude (zie strafdossier, kaft 2, map 15, stukken 45-59).

De feiten onder de tenlasteleggingen C5, C6, C7, C9, CIO, C12, C13, C14, C15, C16 en C17 werden overigens niet betwist door beklaagde op de zitting van 12 januari 2016 (zie zittingsblad). De werkwijze voor het plegen van de informaticafraude was steeds dezelfde.

Beklaagde maakte op het ogenblik dat zijn klanten gingen douchen, van hun afwezigheid gebruik, om zowel hun kredietkaart als identiteitsdocument te fotograferen. Hij deed dit ook bij de klanten van J. M. F. M. en I. P. waarbij hij zich dan verstopte in de kleerkast en vervolgens een foto nam van de kredietkaart en identiteitsdocumenten die zich in de jas van de slachtoffers bevonden, dewelke in de kleerkast hing. Met de gegevens deze kredietkaarten, deed beklagde boekingen voor hotelkamers, aankopen van persoonlijke goederen onder meer lenzen en voedingssupplementen.

Op de zitting van 12 januari 2016 betwistte de beklagde de tenlasteleggingen Cl, C2, C3, C4, C8 en C11 (zie zittingsblad). In de conclusie van 12 januari 2016 merkte de raadsman van beklagde op dat het strafdossier geen enkele klacht/verklaring van de slachtoffers bevatte. Het is echter niet verwonderlijk dat niet alle slachtoffers in onderhavig strafdossier klacht hebben neergelegd, gelet op het feit dat de slachtoffers voordien gebruik hadden gemaakt van escortdiensten en bij het afleggen van een verklaring hier dan ook mee naar buiten moesten komen, hetgeen in familiale context vaak moeilijk ligt. De rechtbank stelt echter vast dat er echter geen objectieve bewijselementen in het strafdossier voorhanden zijn, die de tenlasteleggingen Cl, C2, C3, C4, C8 en C11 linken aan de beklagde. Er kon enkel een link worden vastgesteld tussen de online-boeking die werden verricht onder deze tenlasteleggingen en de personen W. A. D. S. en W. S. S. P., beiden vrienden van de beklagde. W. A. D. S. werd door de politiediensten dienaangaande verhoord, doch ontkende elke betrokkenheid. De zoeking in zijn mailbox leverde ook geen relevante bewijselementen op (zie strafdossier, käft 2, map 8, stukken 208-210 en 213-220). De rechtbank acht de tenlasteleggingen Cl, C2, C3, C4, C5 en C11 niet afdoende bewezen in hoofde van de beklagde, minstens bestaat ter zake twijfel, die de beklagde in strafzaken ten goede dient te komen en moet hij uit dien hoofde worden vrijgesproken.

2.4. De tenlasteleggingen D en E

Op basis van het strafdossier en de behandeling van de zaak ter terechtzitting zijn de tenlasteleggingen D en E afdoende bewezen in hoofde van de beklagde. De beklagde heeft deze tenlasteleggingen ook niet betwist op de zitting van 12 januari 2016 (zie zittingsblad).

Uit het strafdossier blijkt genoegzaam dat beklagde in het openbaar verschillende namen aannam die hem niet toebehoorde en onder deze verschillende namen boekingen verrichtte bij de hotels van BVBA T., persoonlijke goederen aankocht, abonnementen aangingen bij M. alsook facturen ondertekende met valse handtekeningen bij BVBA T..

2. De bestaaffing

De lastens beklagde bewezen verklaarde feiten getuigen van een manifest gebrek aan respect voor de maatschappelijke nomen. Hierbij heeft hij geen enkel respect voor andermans fysieke integriteit, waarbij hij er niet voor terug deinst om personen voor hem te laten werken in de prostitutie. Daarnaast maakte hij nog eens misbruik van nietsvermoedende klanten om hun kredietkaartgegevens op slinkse wijze te ontfutselen en die gelet op het gegeven dat zij beroep hebben gedaan op escortdiensten, minder geneigd zijn om klacht neer te leggen. Deze feiten tonen aan dat hij geen enkel respect had voor andermans eigendom.

De straftoemeting moet niet alleen de vergeldingsbehoefte dienen, maar ook de preventie. De

op te leggen straf moet dan ook van aard zijn de beklaagde ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken, hem aan te sporen tot meer verantwoordelijkheidsbesef en tot het naleven van de wettelijke normen.

De straftoemeting moet voorts worden bepaald, gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van beklaagde, zoals die blijkt uit zijn strafrechtelijk verleden, zijn gezinstoestand en zijn arbeidssituatie, voor zover bekend.

De in hoofde van beklaagde bewezen feiten vormen de uiting van eenzelfde misdadig opzet, zodat, overeenkomstig artikel 65 lid 1 Sw., slechts één straf dient te worden opgelegd voor alle feiten samen, namelijk de zwaarste.

De beklaagde is een thans 20-jarige man (°...). Hij heeft de dubbele nationaliteit, zijnde de Tunesische en Italiaanse. Hij beschikt over een blanco-strafregister in België. Uit de inlichtingen verstrekt door de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat beklaagde zich op 4 mei 2010 samen met zijn moeder de eerste keer in België heeft aangemeld, waarna hij in het bezit werd gesteld van een aankomstverklaring geldig tot 4 augustus 2010. Hij diende op 6 juli 2011 een regularisatieaanvraag in, die op 15 maart 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken onontvankelijk werd verklaard. Het hoger beroep tegen deze beslissing werd op 26 oktober 2012 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Beklaagde werd vervolgens in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten (zie strafdossier, kaft 2, map 6).

De beklaagde verbleef een eerste keer in voorhechtenis van 18 december 2014 tot hij op 31 maart 2015 door de raadkamer te Brugge werd vrijgelaten onder voorwaarden. Uit het strafdossier is echter gebleken dat beklaagde niet inging op de uitnodigingen van de justitieassistent en kort na zijn vrijlating uit het gesloten opvangcentrum en terugkeer naar Italië opnieuw naar België kwam om zijn escortactiviteiten opnieuw verder te zetten, ondanks het verbod om zich te onthouden van elke vorm van prostitutie (zie strafdossier, kaft 2, map 10). Omwille van de niet naleving van deze voorwaarden werd door de onderzoeksrechter op 5 september 2015 een nieuw aanhoudingsbevel lastens de beklaagde afgeleverd. Sindsdien verblijft de beklaagde opnieuw in voorlopige hechtenis. In de conclusies van 12 januari 2016 zet de raadsman van beklaagde uiteen dat hij omwille van zijn homoseksuele geaardheid op 15-jarige leeftijd door zijn moeder in de steek werd gelaten. Hij werd toen door de Jeugdrechter geplaatst in een voorziening doch alle hulpverlening werd op het ogenblik dat hij 18 jaar werd stopgezet, waarna hij verzeild is geraakt in het prostitutiemilieu in Brussel. Hij verklaarde op de zitting dat hij een kappersopleiding heeft genoten. Hij stelde volledig te willen breken met het prostitutiemilieu en gelet op het feit dat hij geen verblijfsrecht in België heeft, beslist heeft om na zijn straffe hebben uitgezet, terug te keren naar Italië. Deze intenties zijn volgens hem reeds besproken met de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op de zitting van 12 januari 2016 verzocht de raadsman van beklaagde om hem een gevangenisstraf met uitstel op te leggen waarbij het effectieve gedeelte zich beperkt tot de reeds ondergane voorhechtenis.

Bij het bepalen van de straf en de strafmaat houdt de rechtbank (enerzijds) rekening met:

- de aard, de ernst van de feiten en de omstandigheden waarin deze werden gepleegd;
- de manifeste afwezigheid in hoofde van de beklaagde van eerbied voor sociale, morele en economische waarden, andermans fysieke integriteit en eigendom in het bijzonder;
- de natuurlijke evidentie in hoofde van de beklaagde om dergelijke feiten te plegen, hetgeen wijst op een gevaarlijke ingesteldheid;

Anderzijds wordt rekening gehouden met:

- de jeugdige leeftijd van de beklaagde;
- het blanco strafverleden van de beklaagde;
- de duur van de ondergane voorlopige hechtenis.

Gelet op voorgaande elementen, is de rechtbank van oordeel dat een strenge gevangenisstraf en een (verplichte) geldboete, beiden deels effectief en deels met uitstel van tenuitvoerlegging, een passende maatschappelijke reactie vormen op de gepleegde feiten en tevens een passende bestraffing uitmaken, teneinde de beklaagde tot schuldinzicht te brengen.

De beklaagde werd nog niet veroordeeld tot een criminele straf, of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan 12 maanden, zodat hij in de voorwaarden verkeert voor uitstel van tenuitvoerlegging overeenkomstig artikel 8, § 1 van de wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie, zoals meermaals gewijzigd.

3. De bijzondere verbeurdverklaring

3.1.

Het openbaar ministerie vordert in de dagvaarding overeenkomstig de artikelen 42-3°, 43bis van het Strafwetboek, de bijzondere verbeurdverklaring van een bedrag van 18.258,82 euro in hoofde van de beklaagde, zijnde vermogensvoordelen die rechtstreeks uit de misdrijven C1 tot en met C17 zijn verkregen.

Op de zitting van 12 januari 2016 verzocht de raadsman van beklaagde om de bijzondere verbeurdverklaring te willen herleiden en deze met uitstel te bekleden.

3.2.

Krachtens artikel 42, 3° Sw. kan de rechter de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf verkregen zijn, de goederen en de waarden die in de plaats ervan gesteld zijn en de inkomsten uit de belegde voordelen verbeurd verklaren. De bijzondere verbeurdverklaring is een aanvullende doch facultatieve straf.

Indien vermogensvoordelen niet meer kunnen aangetroffen worden in het vermogen van de veroordeelde, dient de geldwaarde ervan geraamd te worden en heeft de verbeurdverklaring betrekking op een daarmee overeenstemmend bedrag.

Uit het strafdossier blijkt dat beklaagde rechtstreeks vermogensvoordelen uit de respectievelijk hem ten laste gelegde feiten heeft verkregen. De vermogensvoordelen, die rechtstreeks uit aan de beklaagde ten laste gelegde en bewezen geachte feiten voortvloeien, dienen dan ook verbeurd verklaard te worden. De rechtbank merkt wel op dat bij de begroting van het bedrag rekening moet worden gehouden met het gegeven dat beklaagde voor de tenlasteleggingen C1, C2, C3, C4, C8 en C11 werd vrijgesproken.

3.3.

De rechtbank stelt vast dat slechts twee bewezen verklaarde feiten onder de tenlastelegging C (specifiek C5 en C6) zich situeren voor de inwerkingtreding van de wet van 11 februari 2014 houdende diverse maatregelen ter verbetering van de invordering van de vermogensstraffen en de gerechtskosten in strafzaken (BS 8 april 2014) op 18 april 2014. Alle andere bewezen geachte feiten situeren zich na 18 april 2014. Artikel 52 van deze wet wijzigde artikel 8, §1 van de Probatiewet in die zin dat de mogelijkheid om uitstel van bijzondere verbeurdverklaring te krijgen in alle gevallen werd uitgesloten. Het principe van de niet-retroactiviteit van de strengere strafwet is van toepassing op de wijziging die voormeld artikel heeft aangebracht aan artikel 8, §1 van de Probatiewet. De bijzondere verbeurdverklaring is een bijkomende bestraffing en het gegeven dat hiervoor niet langer uitstel kan worden gegeven, impliceert een strafverzwaring zodoende dat die niet retroactief kan worden toegepast op feiten die werden gepleegd voor de inwerkingtreding van de wet (zie nuttig: Cass. 13 mei 2015, *T. Strafr.* 2015, afl. 4-5, 250, noot E. MAES).

Art. 55 van de wet van 11 februari 2014 houdende diverse maatregelen ter verbetering van de invordering van de vermogensstraffen en de gerechtskosten in strafzaken heeft inzake de bijzondere verbeurdverklaring van vermogensvoordelen, teneinde een soort compensatie te geven dat geen uitstel meer kon worden verleend voor de bijzondere verbeurdverklaring, een matigingsbevoegdheid aan de rechter toegekend door de aanvulling van art. 43bis Sw. met volgend lid:

"De rechter vermindert zo nodig het bedrag van de in artikel 42, 3°, bedoelde vermogensvoordelen of van de in het tweede lid bedoelde geldwaarde om de veroordeelde geen onredelijk zware straf op te leggen."

Gelet op het feit dat de meerderheid van de bewezen geachte feiten onder de tenlastelegging C zich situeren na de inwerkingtreding van de wet van 11 februari 2014, maakt de rechtbank gebruik van deze matigingsbevoegdheid in plaats van een gedeelte van de bijzondere verbeurdverklaring met uitstel uit te spreken met betrekking tot de bewezen geachte feiten onder de tenlastelegging C.

Teneinde de financiële toestand van de beklaagde niet blijvend te hypothekeren en om hem aldus geen onredelijk zware straf op te leggen, wordt het door het openbaar ministerie gevorderde bedrag gematigd naar een bedrag van 6.000 euro dat verbeurd verklaard wordt in het vermogen van de beklaagde.

De in beslag genomen en op de rekening van het COIV gestorte geldsom ten bedrage van 405 euro in hoofde van de beklaagde wordt verbeurd verklaard en toegerekend op voormelde bijzondere verbeurdverklaring in zijn hoofde.

II. OP BURGERLIJK GEBIED

De vorderingen van de burgerlijke partijen zijn regelmatig naar vorm en tijd en ontvankelijk. Zij komen gegrond voor in de mate zoals hierna bepaald.

1. De burgerlijke partij J. M. F. M.

De burgerlijke partij J. M. F. M. vordert de beklaagde te veroordelen tot de betaling van een schadevergoeding van 3.500 euro, meer de vergoedende intresten vanaf 17 december 2014 aan de wettelijke rentevoet, meer de gerechtelijke intresten.

De bewezen verklaarde feiten van de tenlastelegging B staan in noodzakelijk oorzakelijk verband met de schade die door deze burgerlijke partij onbetwistbaar werd geleden.

De beklaagde is als enige aansprakelijk voor de geleden schade en is er dan ook toe gehouden deze schade te vergoeden.

Rekening houdend met de aard en de ernst van de gepleegde feiten en de omstandigheden waarin zij werden gepleegd wordt een bedrag *ex aequo et bono* begroot op 1.000,00 euro uit hoofde van morele schade, meer de vergoedende Intresten vanaf 17 december 2014 tot heden en vanaf heden te vermeerderen met de gerechtelijke moratoire intresten op het geheel tot datum der integrale betaling, telkens aan de wettelijke intrestvoet.

2. De burgerlijke partij I. P.

De burgerlijke partij I. P. vordert de beklaagde te veroordelen tot de betaling van een schadevergoeding van 3.500 euro, meer de vergoedende intresten vanaf 17 december 2014 aan de wettelijke rentevoet, meer de gerechtelijke intresten.

De bewezen verklaarde feiten van de tenlastelegging B staan in noodzakelijk oorzakelijk verband met de schade die door deze burgerlijke partij onbetwistbaar werd geleden.

De beklaagde is als enige aansprakelijk voor de geleden schade en is er dan ook toe gehouden deze schade te vergoeden.

Rekening houdend met de aard en de ernst van de gepleegde feiten en de omstandigheden waarin zij werden gepleegd wordt een bedrag *ex aequo et bono* begroot op 1.000,00 euro uit hoofde van morele schade, meer de vergoedende intresten vanaf 17 december 2014 tot heden en vanaf heden te vermeerderen met de gerechtelijke moratoire intresten op het geheel tot datum der integrale betaling, telkens aan de wettelijke intrestvoet.

3. De rechtsplegingsvergoeding

Beide burgerlijke partijen vorderen dat beklaagde tevens wordt veroordeeld tot het betalen van een rechtsplegingsvergoeding van 750,00 euro.

Overeenkomstig artikel 162o/s Sv. - ingevoegd bij wet van 21.04.2007 - dient ieder veroordelend vonnis uitgesproken tegen de beklaagde deze eveneens te veroordelen tot het betalen aan de burgerlijke partij van de rechtsplegingsvergoeding bedoeld in artikel 1022 Ger.W.

In casu hebben zich meerdere burgerlijke partijen gericht lastens één beklaagde zodat overeenkomstig artikel 1022 Ger.W. het bedrag van de rechtsplegingsvergoeding maximum

het dubbel van de maximale rechtsplegingsvergoeding zou uitmaken waarop de begunstigde die gerechtigd is om de hoogste vergoeding te eisen aanspraak kan maken, waarbij de rechtbank deze rechtsplegingsvergoeding tussen de partijen dient te verdelen.

In casu vorderen beide burgerlijke partijen hetzelfde bedrag als schadevergoeding, zijnde 3.500 euro, waarvoor de rechtsplegingsvergoeding 412,50 euro (minimumbedrag), 715,00 euro (basisbedrag) of 1.650,00 (maximumbedrag) bedraagt.

Uit de neergelegde stukken van beklaagde blijkt dat hij van juridische tweedelijnsbijstand geniet.

Gelet op de bepalingen van het K.B. van 26.10.2007 (B.S. 09.11.2007) en het feit dat de beklaagde de tweedelijns juridische bijstand geniet, wordt door de Rechtbank de minimumrechtsplegingsvergoeding toegekend, begroot op 412,50 euro.

De beklaagde dient derhalve te worden veroordeeld om aan elk van de voornoemde burgerlijke partijen als rechtsplegingsvergoeding de som van 206,25 euro te betalen.

4. Uitvoerbaarheid bij voorraad

De burgerlijke partijen vorderen tevens het tussen te komen vonnis uitvoerbaar te verklaren bij voorraad, niettegenstaande elk rechtsmiddel, zonder borgstelling en met uitsluiting van de mogelijkheid tot kantonnement.

Bij wet van 19 oktober 2015 houdende wijziging van het burgerlijk procesrecht en houdende diverse bepalingen inzake justitie (BS 22 november 2015), in werking getreden op 1 november 2015 en van toepassing op zaken die aanhangig zijn gemaakt vanaf die dag, werd artikel 1397 van het Gerechtelijk Wetboek in die zin gewijzigd dat alle eindvonnissen, behoudens uitzonderingen die de wet bepaalt of tenzij de rechter hiervan afwijkt, uitvoerbaar zijn bij voorraad.

Bijgevolg is het verzoek zonder voorwerp.

OM DEZE REDENEN:

Gelet op de hiernavolgende artikelen, door de Voorzitter aangeduid:

artikelen 2, 40, 42, 43, 65 lid 1, 193, 196 lid 1 en 2, 214, 231, 380 §1, 1^e en §3, 1^e en 2^e, 433quinquies §1, lid 1, 433septies, 2^e, 3^e en 6^e en 504quater van het strafwetboek; artikelen 1382 en 1383 van het burgerlijk wetboek; artikel 367 van het wetboek van strafvordering; artikelen 44 en 45 van het strafwetboek artikelen 11, 12, 14, 31, 36, 37 en 41 der wet van 15 juni 1935;

artikelen 130, 162, 182, 184, 185, 189, 190, 194, 195, 226, 227 en 282 van het wetboek van strafvordering;

artikel 2 van de wet van 04.10.1867, gewijzigd bij het enig artikel van de wet van 06.02.1985; artikelen 8 en 14 van de wet van 29 juni 1964;

alsmede alle overige in de dagvaarding vermelde en hiervoor aangehaalde wetsartikelen.

DE RECHTBANK,
Rechtdoende OP TEGENSPRAAK
Op strafgebied

Verbeterd de dagvaarding als volgt:

Bij de tenlastelegging C9 moet het bedrag van 195 euro worden verbeterd en vervangen door het bedrag van 783 euro.

Verklaart de feiten onder de tenlastelegging A niet bewezen in hoofde van de beklaagde, spreekt hem dienvolgens vrij en ontslaat hem terzake van elke verdere rechtsvervolgning.

Verklaart de verzwarende omstandigheid onder de tenlastelegging B, dat beklaagde direct of indirect misbruik heeft gemaakt van listige kunstgrepen, geweld, bedreigingen of enig andere vorm van dwang, niet bewezen in hoofde van de beklaagde, spreekt hem dienvolgens vrij en ontslaat hem terzake van elke verdere rechtsvervolgning.

Verklaart de feiten onder de tenlasteleggingen C1, C2, C3, C4, C8 en C11 niet bewezen in hoofde van de beklaagde, spreekt hem dienvolgens vrij en ontslaat hem terzake van elke verdere rechtsvervolgning.

Verklaart de feiten onder de tenlasteleggingen B, C5, C6, C7, C9 (zoals verbeterd), C10, C12, C13, C14, C15, C16 en C17, D en E bewezen in hoofde van de beklaagde.

Veroordeelt de beklaagde voor alle bewezen verklaarde feiten samen en bij toepassing van art. 65 lid 1 Sw. tot:

een gevangenisstraf van TWEE (2) JAAR

en

een geldboete van VIJFHONDERD EURO (500,00) EUR.

Zegt dat bij toepassing van artikel 1 van de wet van 5 maart 1952, zoals laatst gewijzigd door art. 2 en 3 van de wet van 28.12.2011, voormelde geldboete met vijftig décimes verhoogd wordt en aldus gebracht wordt op DRIEDUIZEND EURO (3.000,00) EUR.

Beveelt dat, bij gebrek aan betaling binnen de door de wet bepaalde tijd, voormelde geldboete zal mogen vervangen worden dooreen gevangenisstraf van DRIE (3) MAANDEN.

De Rechtbank stelt vast dat deze veroordeelde nog geen veroordeling opgelopen heeft tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden (artikel 4 van de wet van 10 februari 1994) en meent dat een opdeproefstelling van aard is om de verbetering van deze veroordeelde te doen verhopen.

Gelet op artikel 8 der wet van 29 juni 1964, beveelt dat de tenuitvoerlegging van onderhavig vonnis binnen de perken van artikel 14 van dezelfde wet, uitgesteld wordt voor een termijn van VIJF (5) JAAR voor wat betreft DE HELFT van de uitgesproken gevangenisstraf van TWEE (2) JAAR en voor een termijn van VIJF (5) JAAR voor wat betreft DE HELFT van de uitgesproken geldboete van VIJFHONDERD EURO (500,00) EUR en de erop van toepassing zijnde vervangende gevangenisstraf.

Verklaart een bedrag van 6.000,00 euro - waarvan 405,00 euro in beslag gesteld op de rekening van het COIV - verbeurd in het vermogen van de beklaagde overeenkomstig artikel 42,3" en artikel 436/s van het Strafwetboek. (Kaft 2, subkaft 16 st. 3-5)

Beveelt de teruggave van de inbeslaggenomen geldsom van 60,00 euro, welke neergelegd werd bij het Centraal Orgaan voor Inbeslagneming en Verbeurdverklaring aan de rechtmatige eigenaar zijnde, P. I..

Verwijst deze veroordeelde tevens tot het betalen van een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken van EENENVIJFTIG EURO EN TWINTIG CENT (51,20) EUR in uitvoering van art. 91 tweede lid van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950, houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals laatst gewijzigd door de artikelen 1 en 2 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie (geïndexeerd zoals voorzien in artikel 148 van het K.B. van 28 december 1950 en de ministeriële omzendbrief nummer 131quater (ns) van 31 januari 2013){artikel 18 en 19 van de Wet van 19 december 2014, houdende diverse bepalingen betreffende Justitie(l)}).

Verplicht deze veroordeelde om boven de correctionele hoofdstraf een bedrag van VIJFENTWINTIG EUR + 50 decimes = HONDERDVIJFTIG EURO (150,00) EUR te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders opgericht binnen de begroting van de federale overheidsdienst Justitie, (artikel 29 al. 1 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen, zoals gewijzigd).

Verwijst deze veroordeelde tevens tot de kosten van het geding, in totaal begroot op DUIZEND HONDERD TACHTIG EURO EN VIJF CENT (1.180,05) EUR.

Overtuigingsstukken

Verklaart verbeurd, overeenkomstig artikel 42, 1° en art. 43 lid 1 Sw., de overtuigingsstukken 15/5793, 15/4901, 15/4903, 15/4900, 15/4902, 15/4904, 15/4905, 15/4906, 15/4908, 15/4907, 15/4909, 15/5406, 15/5407, 15/781815/7817, 15/7816, 15/7819, 15/7820, 15/7821 en 15/7822, welke eigendom zijn van de beklaagde en het voorwerp uitmaken of gediend hebben voor het plegen van voormelde feiten.

Stelt de overtuigingsstukken 15/1165,15/3516 en 15/6816 ter beschikking van het openbaar ministerie om ermee te handelen als naar recht.

Op burgerlijk gebied

1. De burgerlijke partij J. M. F. M.

Verklaart de vordering van de burgerlijke partij J. M. F. M. ontvankelijk en als volgt gegrond.

Veroordeelt de beklaagde om te betalen aan de burgerlijke partij J. M. F. M. de som van DUIZEND EURO (1.000,00) EUR, meer de vergoedende intresten vanaf 17 december 2014 tot heden en vanaf heden te vermeerderen met de gerechtelijke moratoire intresten op het geheel tot datum der integrale betaling, telkens aan de wettelijke intrestvoet.

Veroordeelt de beklaagde om te betalen aan de burgerlijke partij J. M. F. M. een rechtsplegingsvergoeding van TWEEHONDERD EN ZES EURO EN VIJFENTWINTIG

CENT (206,25) EUR.

Wijst het meer en/of anders gevorderde af als ongegrond.

2. De burgerlijke partij I. P.

Verklaart de vordering van de burgerlijke partij I. P. ontvankelijk en als volgt gegrond.
Veroordeelt de beklaagde om te betalen aan de burgerlijke partij I. P. de som van DUIZEND EURO (1.000,00) EUR, meer de vergoedende intresten vanaf 17 december 2014 tot heden en vanaf heden te vermeerderen met de gerechtelijke moratoire intresten op het geheel tot datum der integrale betaling, telkens aan de wettelijke intrestvoet.

Veroordeelt de beklaagde om te betalen aan de burgerlijke partij I. P. een rechtsplegingsvergoeding van TWEEHONDERD EN ZES EURO EN VIJFENTWINTIG CENT (206,25) EUR.

Wijst het meer en/of anders gevorderde af als ongegrond.

Houdt ambtshalve de overige burgerlijke belangen aan overeenkomstig artikel 4 V.T. Sv. (zoals gewijzigd bij wet van 13.04.2005 - B.S. 03.05.2005).

Alles wat voorafgaat werd overeenkomstig de bepalingen van de wet op het gebruik der talen in het Nederlands behandeld met uitzondering van de beklaagde die werd bijgestaan door een tolk Nederlands-Frans.

Dit vonnis is in openbare zitting uitgesproken op negen februari tweeduizend en zestien door de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, veertiende kamer, samengesteld uit:

B. C., rechter in de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, waarnemend voorzitter bij wettig belet van de titularis en andere rechters ouder in rang van benoeming;

E. R., rechter in de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge;

H. D., plaatsvervangend magistraat, bij beschikking d.d. 24.11.2014 van de Voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen aangewezen om vanaf 01.12.2014 dit ambt uit te oefenen (B.S. d.d.17.12.2014);

In aanwezigheid van F. D., substituut procureur des Konings West-Vlaanderen;

Met bijstand van griffier K. M.;

(...)